

Xarxa

ESCOLES MINGUELLA

ÍNDEX

-Polseres Solidàries

-Padrí lector

-La màgia dels significats del silenci

-Good morning! How are you?

-Auxiliars de conversa, una opció única i singular

-Stop soroll, fem salut!

-Certamen literari Sant Jordi

-Projecte Població: Els nostres avis

3

4

-Petits i grans artistes

-Badalona cristal·litzada

6

-I també han estat premiats...

-La nostra escola

-Tractament Integrat de les Llengües

-Festival Filmets

-L'entrevista: Pepe Salinas (Open Arms)

8

10

-L'entrevista: Jordi Mons

12

14

-I Fira de la Ciència

31

18

-Espai de l'AMPA

-Racó de lectura

-Aquest any es graduen...

32

34

35

Edita Escoles Minguella
Badalona
2017

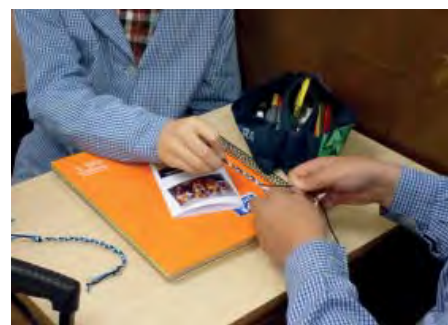
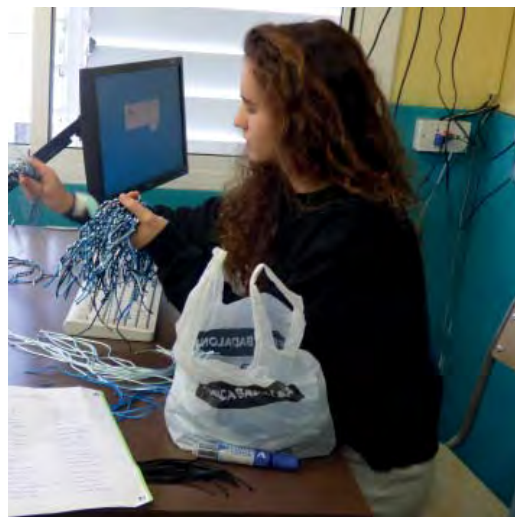

L'any passat les alumnes Abril Andreu, Clara Balart, Maria Codina i Judit Gallego, van tenir la idea de crear el projecte: "Magdalenes solidàries". Amb aquesta iniciativa van elaborar magdalenes amb els nens de P5 i les van vendre. L'objectiu era recaptar diners per a l'ONG badalonina Proactiva Open Arms. L'èxit de l'experiència va fer que aquest any els alumnes de 3r d'ESO volguessin donar continuïtat al projecte amb l'ajuda de les quatre fundadores, però canviant les magdalenes per polseres.

Després d'explicar als alumnes de Parvulari i Primària què fa l'ONG Proactiva Open Arms i com ens proposàvem ajudar-los, vam dedicar algunes estones a què cada alumne fes

una polsera. Al llarg de la Setmana de la Solidaritat es van vendre recaptant una important quantitat de diners. Tots els alumnes d'ESO, professors i personal de l'escola van contribuir amb aportacions voluntàries i lluint la polsera al llarg de la setmana.

Un any més, ens sentim molt orgullosos de les mostres de solidaritat dels nostres alumnes així com de la implicació dels més grans en idear projectes nous i motivadors. El seu entusiasme s'encomana i fa que el que va començar com un projecte puntual, s'hagi convertit en un nou repte cada any.

ADRINS I FILLOLS LLEGINT JUNTS

QUIRIR L'HÀBIT LECTOR

IVERTIR-SE LLEGINT

ELACIÓ ENTRE IGUALS

INTERÈS PER LLEGIR

LECTURA COMPARTIDA

STONES AGRADABLES

COMPETÈNCIA LECTORA

REBALL COOPERATIU

OBJECTIUS

RESPONSABILITAT

Aquest any, hem iniciat una nova activitat amb els alumnes de Cicle Inicial i de Cicle Superior per tal d'afavorir el procés de la lecto-escriptura dels més petits. S'anomena "Padrins lectors" i s'ha dut a terme una vegada cada tres setmanes.

L'apadrinament lector és una activitat cooperativa en parella en la que els alumnes més grans fan de padrins de lectura i els més petits fan de fillols. El padrí adquireix el compromís principal de vetllar per l'aprenentatge lector del seu fillol, l'ajuda a aprendre a llegir i a millorar la seva habilitat lectora, alhora que mira d'encomanar-li el gust per la lectura. S'han preparat activitats conjuntes amb els següents objectius:

- Millorar l'entonació, la fluïdesa...
- Crear contextos significatius d'aprenentatge ("llegeixo perquè algú m'entengui" o "llegeixo perquè algú em vol escoltar").
- Cooperar entre diferents cicles de primària.
- Fomentar l'aprenentatge i el respecte mutu entre companys i companyes de diferents edats.
- Respectar la diversitat i els diferents ritmes d'aprenentatge.
- Assumir una responsabilitat i compromís envers l'activitat.
- Fer créixer l'autoestima.

A més de realitzar activitats relacionades amb la lecto-escriptura, per tal d'enfortir els lligams i vincles afectius entre padrins i fillols, també han compartit altres experiències com la confecció de les disfresses de Carnestoltes, l'elaboració dels cartells de la Setmana de la Salut i dels àlbums de final de trimestre.

Ha resultat un projecte molt positiu i enriquidor per a tothom ja que tant els més menuts com els més grans s'han mostrat, en tot moment, molt il·lusionats esperant el dia per tornar-se a veure. Cada trobada ha esdevingut un moment molt agradable, entretingut i diferent on alumnes de diferents edats han compartit aprenentatges i experiències.

La màgia dels significats

Els alumnes de 6è de Primària tot aquest curs ens hem proposat endinsar-nos en reflexionar sobre el món del silenci. Què és? Què comporta? Què ens genera? Què ens remou per dins? Encara que no sabem massa bé com dir-ho o plasmar-ho en paraules, ho intentarem.

Silenci, paraula única i especial. És un altre món, un món paral·lel al nostre, és una forma de vida, un mètode per desconnectar. És moltes coses i emocions; a vegades, ens calma, ens emociona, ens alegra; d'altres, ens posa neguitosos i tristos. Ens suggereix sentiments positius i negatius alhora. És un sentiment que pot ser dues coses molt diferents: des de l'alegria fins a la tristesa, des de la ràbia fins a l'amor. És un element essencial en la vida, sense ell no hi hauria concentració. Encara que, segons el diccionari, silenci significa absència de soroll, fet de no parlar, pausa en música; per a cadascun de nosaltres, com a persones úniques que som, té un significat especial: serenitat, pau, treva, imaginació, emoció, descans, reflexió, alegria, repòs, diversió, plaer, nit, satisfacció, harmonia, aïllament, son... Escoltar-lo és un plaer únic. Potser us estareu preguntant: com s'escolta el silenci? És ben fàcil: cadascú té el seu mètode. N'hi ha que el senten tancant els ulls i estirant-se al llit i d'altres només es queden callats per trobar l'absència de soroll.

El silenci pots trobar-lo en molts llocs: caminant pel bosc i de fons sentint els bonics cants dels ocells; a casa quan estàs sol; escoltant el murmuri de les onades mentre xoquen a la sorra i sentint el so que fan els teus peus descalços impactant contra la sorra freda i de fons l'immens oceà, una calma que t'acaricia, que t'abraça, que t'atrapa... En realitat es pot sentir a tot arreu sempre que sàpigues escoltar-lo.

El silenci ens xiuxiueja moltes coses: records, sentiments, amor... Ens deixa pensar en les nostres coses més íntimes sense que ens escoltin i això ens agrada i ens permet reflexionar des del fons del nostre cor. Ens imaginem que estem al mig de la muntanya i escoltem el silenci, que sentim les fulles com es freguen i escoltem el silenci, que veiem com cau l'aigua d'una font i ...

escoltem el silenci!

del silenci

Algunes de les nostres reflexions:

"Tu què fas per calmar-te? Jo escolto el silenci.... Diràs: és ridícul, impossible, no es pot fer. I sí. Sí que es pot fer i, a sobre, és molt tranquil·litzador."

"El silenci, quan el sents, quan el penses, quan l'escoltes, és allò que no pots sentir, però et transmet emocions."

"Ecoltar el silenci fa reflexionar en coses de la vida."

"El silenci té poders especials: fa enfortir l'amistat, tranquil·litza i fa reflexionar quan estem enfadats..."

"T'has parat mai a pensar que a la música també pot haver-hi silenci?"

"Recordes aquell vespre que anaves per la platja i senties les onades? Doncs aquell soroll era el silenci de les onades!!! Quan anaves pel bosc i senties els ocells? Potser aquell era el silenci dels ocells!!! I quan estàs al llit. Sents unes passes. Tens molta por. És el silenci de la nit..."

"Faltava un minut per néixer... hi havia silenci."

"Torno a casa a la nit. Sol. Escolto els grills, sento el silenci."

"Penso en coses boniques... Estic en silenci."

"Estudio. Sento el rellotge. Sento les tecles de l'ordinador. Silenci."

"Quan vulguis sentir aquest meravellós sentiment només has de tancar els ulls i pensar en les teves coses."

"El silenci em recorda el color blanc perquè és un color discret."

"El silenci és un sentiment que, de vegades, ens fa por."

"Trobo a faltar un parent, un amic, em sento sola... Silenci."

"Desconnecto, em quedo en silenci i miro el cel i els arbres..."

Molts dies al Parvulari comencen així. Des que l'escola s'ha adherit al programa CAP tenim el privilegi de comptar amb persones nadiues de països de parla anglesa. Són els auxiliars de conversa. Ens ajuden a posar en pràctica l'anglès en situacions quotidianes i a familiaritzar-nos amb la seva fonètica. Qualsevol moment pot ser bo per aprendre alguna nova paraula o expressió. Els auxiliars de conversa entren a les aules d'infantil en moments de joc lliure durant l'hora de l'esmorzar. Ens ajuden a aprendre vocabulari relacionat amb les rutines del dia a dia, conversen amb els nens i nenes i participen en les estones de joc interactuant amb els alumnes. També venen durant les hores dedicades específicament a l'aprenentatge de l'anglès i, en grups reduïts, expliquen històries o contes que els més petits sempre esperen amb entusiasme i il·lusió.

Alhora, comptar amb els auxiliars de conversa és una gran oportunitat per als professors que no són especialistes de la llengua anglesa, ja que els permet practicar l'speaking amb certa regularitat, cosa fonamental per mantenir fresc el coneixement de qualsevol llengua. Ja sabem que un idioma s'ha d'exercitar a través de la parla per tal que no quedi en l'oblit en un racó del nostre cervell. I quin millor exemple de bona activitat comunicativa que veure dos adults parlant entre ells en anglès! Molts alumnes, al principi se sorprenden davant d'aquest fet. Després sempre miren encuriolats la conversa per saber de què tracta. De vegades demanen ajuda al professor per fer la traducció a l'anglès i poder explicar ells mateixos alguna cosa en aquesta llengua a l'auxiliar de conversa. Constantment es donen situacions d'aprenentatge quan es compta amb aquestes persones a l'aula. Persones que sempre estan disposades a donar un cop de mà i que sempre venen carregades de paciència per poder fer-se entendre en un entorn en què la seva llengua no és la pròpia dels parlants. Poc a poc, va avançant el curs i es pot veure com la incipient comunicació que hi havia a principis del primer trimestre ha anat guanyant qualitat i els nens i nenes han anat adquirint més vocabulari. Fins i tot, es pot dir que alguns ja es mostren capaços d'entendre determinats missatges a nivell oral. Aquest any, la Shayna i en Jordan són els encarregats d'acompanyar-nos tot el curs amb afecte, professionalitat i simpatia. Sempre és una visita esperada la de l'auxiliar de conversa a l'aula, sigui per explicar un conte, per preguntar un dubte o simplement per compartir una estona de joc.

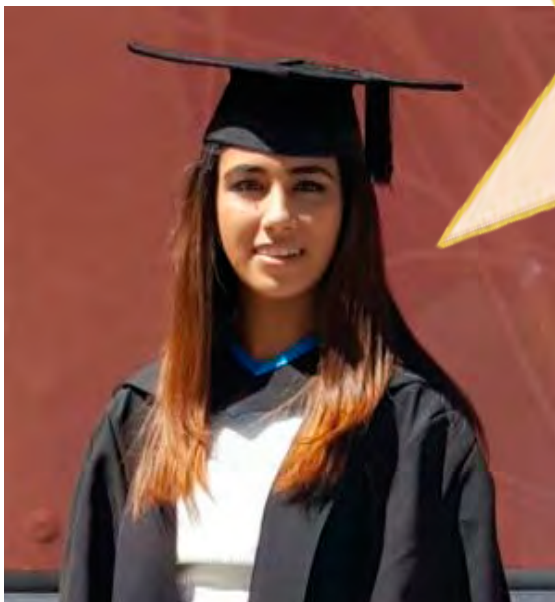
"The P3, P4, and P5 classes are some of my favorite classes at Escoles Minguella. I visit with each group two times per week and we have a lot of fun together! The students are energetic and happy to see me every single day. I try to have short conversations in English with every student and it is a very rewarding feeling for me when they are able to understand. Some of the activities that we have done together this year include daily snack time, reading English books, making holiday themed art projects, memory games with English vocabulary, and building LEGO creations. I speak exclusively in English throughout the class and everyday when I see them in the halls and we have formed great relationships with each other during the past six months."

Jordan

"Hello, my name is Shayna and I am from London. I usually spend breakfast time with P3 and P5, which gives me a chance to interact with them and talk to them a little. I only speak to them in English, which has made them familiar with new vocabulary. I also play with them while they take the toys out and they enjoy this time a lot. As well as this, I also read stories to the P5 classes which they really like and it's a good way for them to learn new English in an enjoyable way."

Shayna

Auxiliars de conversa, una opció única i singular!

Setembre 2016:

- I si ens fem família acollidora de l'auxiliar de conversa?
- Apa! Què dius!!!!???
- Què passa? Podria ser interessant, no?
- Això segur, però tu has vist casa nostra? Només tenim tres habitacions, imagina't viure amb una persona més. I ja saps el nivell d'anglès que tenim... No ens entendríem i acabariem dels nervis amb la convivència.
- No sé, però imagina't una persona a casa parlant anglès durant tres mesos. Saber de primera mà com viuen en el seu país, una altra cultura... Quan pots fer això? Amb qui? Deu ser una passada, no?
- Potser sí. Vinga va, no ens ho pensem gaire que si hi donem moltes voltes no ho farem.

Abril 2017:

Ni l'espai, ni el nivell d'anglès, ni la convivència... res d'això ha estat un inconvenient. Al cap d'un parell de dies en Jordan ja era un més de la família i l'anglès s'escollia a casa nostra de manera natural. Tots hem fet un esforç i tots hem guanyat molt. I no només amb l'anglès. Ha estat increïble!!! It was amazing Jordan!!! Thank you very much!!!

Família Escolà Parra

Parlem en anglès?

A principis de setembre del 2015 ens va arribar un correu de l'escola demanant la col·laboració de les famílies per allotjar un auxiliar de conversa a casa. Després de moltes valoracions, vam prendre la decisió d'apuntar-nos a la iniciativa. Al cap de poc, a principis d'octubre, vam anar a buscar la Jessica, una noia californiana que viuria amb nosaltres el primer trimestre del curs 2015-2016.

D'avantatges n'hi ha uns quants: tot i la reticència infantil vam començar a tenir només converses en anglès durant els àpats comuns i caps de setmana. Allò va provocar un gir de percepció de l'anglès als nostres fills. Vam veure que tot l'esforç familiar que suposa tenir algú a casa, era recompensat en formació en una llengua que no teníem prou madura ni practicada.

Després de l'experiència tan positiva, vam valorar de repetir-ho el curs següent ja que la balança de pros i contres es decantava per repetir. Durant el primer trimestre d'aquest curs, hem tingut la Shayna, una noia anglesa, a casa.

Aquest any hem percebut una maduració en l'anglès dels nostres fills. A banda de l'idioma, la convivència amb algú de costums anglosaxones també ens ajuda a veure la vida des d'un altre prisma: costums, menjars, religions, maneres de fer... i sobretot quan tens nens a casa que ho pregunten tot! Un altre

aspecte important a destacar és el lligam afectiu que han agafat amb la Shayna. No només era algú que s'estava a casa, ha sigut de la família una bona temporada i això no s'oblida.

Família Pujol-Escolà

La nostra experiència amb la Shayna es pot resumir amb una sola paraula: EXTRAORDINÀRIA!!!

Ho tornàrem a fer sense pensar-ho. No només per l'oportunitat de parlar anglès, sinó també com a experiència de vida. Hem intercanviat coneixements culturals, hem compartit punts de vista diferents sobre temes d'actualitat, hem gaudit de bons àpats amb sobretaula llarguíssimes... Hem rigut molt!!!

Ha estat una companyia boníssima per a la nostra filla Francesca i per a nosaltres. Sempre atenta, carinyosa, cordial, propera, discreta...

És cert que la Shayna és especial i que té uns grans valors que han ajudat molt, però en general l'experiència amb tots els assistents de conversa està essent molt bona; nosaltres vàrem tenir la Jessica fa dos anys, i hem repetit!!! Encoratgem les famílies a provar-ho!!! No és molt el que es necessita ni el que ells reclamen, i són convivències molt enriquidores i inoblidables.

Família Pastor-Peris Espinosa

Practicar anglès amb una persona de carn i ossos, conjuntament amb tots els teus, des del sofà de casa teva, i a qualsevol hora del dia, és una opció que de moment encara no ofereixen cap de les múltiples plataformes digitals actuals, telefòniques diverses, ni multinacionals de l'espectacle, ni pel fet de donar-te d'alta en elles, ni com a premi de fidelitat i permanència.

Les Escoles Minguella, en canvi, en són capdavanteres, i val la pena estar-ne al cas per poder-ne gaudir abans que comencin les llistes d'espera. La nostra primera experiència ha estat molt gratificant, i volem donar des d'aquí la més extensa felicitació a l'escola en ple, i a la Roser Sala en particular.

A principi d'aquest curs vam poder finalment conèixer el tan esperat auxiliar de conversa que ens havia tocat, i ve't-ho aquí que ningú de casa la va encertar. La veritat és que els precedents d'auxiliars que havien vingut a les Escoles Minguella, fins al moment, ens havien fet despistar totalment i qualsevol intent o juguesca a fer-nos l'hauríem perdut, ja que en cap cas, cap de nosaltres havíem contemplat que poguésser un noi.

Les setmanes abans del moment tan desitjat, havíem estat prou entretinguts intentant esbrinar si seria d'Anglaterra, Sud-àfrica, Irlanda, Nord-amèrica, Canadà o qualsevol altre país anglosaxó del planeta; de quins costums, color de cabell i de pell tindria, de si tindria l'edat del meu nebot o seria més gran, de si vindria d'una gran ciutat o d'un poblet ben petit... La veritat és que ens ho havíem passat prou bé, tan sols d'intentar posar-li alguna identitat i d'imaginar-nos com seria.

Però ja no calia esperar més, perquè la Roser Sala ens tenia preparada la resolució a tots aquells dubtes previs. L'elecció ja estava feta, ens havia tocat en JORDAN TRABANT (multiatleta i pluriesportista per si mateix) i, és clar, tenint a dos nois esportistes a casa, ens havia tocat la Grossa!

Amb l'arribada del Jordan, se'ns van acabar de sobte, a tots, els complexos i les vergonyes de parlar anglès entre nosaltres i amb un tercer. Vam haver de refrescar el molt o poc anglès que teníem cadascú de nosaltres, per intentar estar a l'alçada, però el Jordan sabia com treure'ns el millor de nosaltres mateixos, ja que a cadascú el feia sentir plenament còmode per expressar-se a la seva manera.

L'experiència és prou enriquidora, i tot i que la decisió no sempre és ràpida, fàcil, ni directa de prendre, paga la pena, i l'hauria de provar tothom, almenys un cop a la vida.

Us animeu?

Família León- Ruiz

Stop soroll, fem salut!

Els alumnes de 5è de Primària, en el segon trimestre d'aquest curs escolar, han participat en un taller de salut ambiental anomenat "Stop soroll, fem salut". Aquest taller és ofert per l'Àrea Metropolitana de Barcelona i el seu objectiu és treballar la prevenció de la contaminació dins del seu programa d'educació per a la sostenibilitat. El nostre treball es va centrar en la contaminació acústica. Vam tractar els perjudicis que suposa per a la nostra salut i la dels altres, vam mesurar el soroll amb sonòmetres i vam conèixer actuacions o mesures que afavoreixen la reducció d'aquest tipus de contaminació. Davant la inquietud dels nostres alumnes sobre aquest tema, vàrem proposar-nos portar a terme una campanya de sensibilització a l'escola. Vam trobar adient poder dedicar-nos, al llarg de la Setmana de la Salut, del 13 al 17 de març, a compartir aquest tema amb altres companys de l'escola.

Organitzats en petits grups, van preparar exposicions adequant els continguts a cada nivell des de P4 fins a 6è de Primària. Cada grup va preparar una presentació gràfica per il·lustrar millor les seves explicacions i també va elaborar algunes activitats per aconseguir la participació activa dels alumnes que visitaven l'exposició.

Hem recollit les seves impressions sobre el que ells van aprendre quan van fer el taller de **"STOP SOROLL, FEM SALUT"**

- "He de **callar** més i no fer tant de soroll".
- "Em va agradar fer servir el **sonòmetre**".
- "No hem de fer tant de soroll i cuidar més el **medi ambient**".
- "No hem de fer soroll per evitar la **contaminació** acústica".
- "A partir de **85 dB** hi ha contaminació acústica".
- "He après com **perjudica** el soroll i així no fer-ne tant".
- "Ara ja sé que hem de fer menys soroll i **cuidar** el planeta i el medi ambient".
- "He après que la unitat que mesura la intensitat del soroll: el **decibel** (dB)".
- "Hem après els **5** tipus de contaminació".
- "Em va agradar passejar per l'escola **mesurant** el so amb el sonòmetre"...I també saber que quan estem tots al pati fem molt de soroll".

Els mateixos alumnes han valorat les experiències viscudes a l'hora de fer les **EXPOSICIONS** a altres classes:

"M'he sentit com una **professora**. Els nens ens escoltaven molt i quan fèiem les activitats es posaven contents. Ens hem pogut **concentrar** i això ha fet que ens sortís molt bé".

"M'he sentit **orgullós** d'explicar-ho".

"A l'hora de fer la fitxa que els havíem preparat, tots han **callat** i se'ls veia contents".

"M'he sentit molt a gust perquè ens escoltaven i aixecaven la mà per fer **preguntes**".

"Tenia **vergonya**, però em va marxar quan vam començar l'exposició".

"M'he sentit alegre i amb ganes de **tornar-hi**".

Sobre el **TREBALL EN GRUP** han dit:

"En ell treball **cooperatiu** tots hi posem una part".

"Els **altres** t'ensenyen coses que no saps o a l'inrevés".

"Si no saps alguna cosa et poden **ajudar** i en l'exposició no ho dius tot tu i estàs més tranquil·la".

"En **grup** tens més idees, més ajuda a l'hora d'exposar i et sents més segur".

"Som més i per això podem **pensar** més".

"Ens ajudem els uns als altres, tenim noves **idees** i és més divertit".

"Ens hem **conegut** millor".

"Hem après a **escoltar-nos**".

Certamen literari Sant Jordi

Un any més, pels volts de la diada de Sant Jordi, tots els nostres alumnes de Secundària es posaven a la pell d'un escriptor i redactaven els seus textos per tal de participar en el certamen literari. Com a inspiració per a les seves redaccions d'aquest any, van haver de triar entre diversos començaments de novel·les d'autors reconeguts del panorama literari actual a partir del qual ells creaven la seva història. Els guanyadors van ser obsequiats amb uns llibres per membres de l'AMPA.

Aquí teniu els textos guardonats. (Indiquem en cursiva els fragments triats pels alumnes).

Vaig ser l'única persona de casa que va sentir l'explosió. Però encara vaig estar moltes hores a saber que allò que m'havia despertat a les dues de la matinada- minut dalt, minut baix - havia estat una explosió. Havia estat un soroll fort i sec, com un tro llarg de nit d'estiu. **Grafèmia, Margarida Arizeta**

Ja porto dues setmanes tenint malsons. Cada vegada em costa més dormir i suo cada nit. La mare diu que no em preocupi, que no passa res, però jo crec que tinc algun tipus de problema perquè no és normal tenir malsons durant dues setmanes seguides. N'hi ha un, per això, que és al que més por li tinc. No fa por, només em desespero, però igualment és el pitjor de tots: em trobo sola al bosc, sense ningú, envoltada d'arbres i arbustos. De cop i volta veig una llum. M'acosto, de mica en mica accelero fins que començo a córrer desesperada sense trobar cap sortida. Segueixo corrent, torno a veure coses que havia vist al principi del somni, m'aturo, em deixo caure al terra, ploro desconsolada, i em desperto tota xopa. Ha sigut en aquest moment quan m'he adonat que l'única persona que podria acabar amb els malsons sóc jo. He agafat un bolígraf i un full i he escrit el malson d'avui, el meu pitjor malson i d'altres dels qual encara me'n recordava. Abans d'anar-me'n a dormir he agafat la llista i he pensat solucions per a cada un. No sé si el meu cap m'intenta fastiguejar perquè en aquest moment ha arribat el pitjor malson. Abans de començar a caminar he mirat al meu voltant i m'he adonat que...

Ester Santilukka 1r ESO A

Ariadna Carreras 1r ESO B

Per a la meua sorpresa l'endemà al matí, des del porxo, no es veia cap rastre de cap incident. Al migdia vaig sortir d'expedició convençuda que havia sentit alguna cosa. Vaig pujar fins a dalt del turó, però no vaig fer cap treball. A l'hora de dinar, vaig comentar la intriga que portava a dins des de la matinada, però els devia importar poc perquè em van respondre amb un simple "no ho sé". Després de recollir la cuina, vaig comprovar que els meus pares estaven ben relaxats prenent el sol. Tot fent saltirons, vaig pujar les escales que conduïen a les golfes. Per sort conservàvem l'armari antic, aquell que jo creia que no s'havia obert des que Colom va descobrir Amèrica. Vaig buscar entremig de la pols i les aranyes i el vaig trobar: el cofre, sí, aquell que, segons la meua àvia, guardava tots els secrets de la Mare Natura. El vaig intentar obrir de moltes maneres: estirant la tapa, intentant fer un forat, però no va haver-hi manera. Després d'una estona de barallar-m'hi, vaig recordar que, per obrir el cofre, calia pronunciar unes paraules. I dit i fet, les vaig dir i, tot d'una, màgicament, es va obrir el cofre. Dintre hi havia un pergami amb textos escrits amb un alfabet desconegut per mi. Vaig rebuscar una mica més i vaig trobar un paper, era una mena de traductor perquè hi havia totes les claus per poder entendre el pergami. Quan a la fi vaig acabar de traduir-lo, vaig comprendre que hi havia uns éssers petits que volien envair el planeta. Aquesta era la causa del soroll que havia sentit a la matinada. El que em va sorprendre més, però, va ser que només jo podia parar la batalla.

Aquesta va ser la fi de les meves vacances d'estiu. Vaig fer un petó a la meua dona i al meu fill. Tot seguit vaig agafar la bicicleta per anar al lloc on s'havia produït l'explosió. Els meus companys em van deixar una màscara i vaig entrar al que abans era la fàbrica, perquè allà, ara, només hi quedava fusta, ferralla, terra i deixalles. Hi havia un artefacte col·locat al centre, el radi perquè es pogués detonar era d'un quilòmetre, fet que comportava que el sospitós o sospitosa hauria detonat l'artefacte des del meu barri o potser que hi visqués i tot. Era un d'aquells casos complicats, sabíem que ell o ella era molt intel·ligent, però el que ell o ella no sabia era que nosaltres, com a equip, ho érem més.

Al cap d'una setmana, vam obtenir el resultat del laboratori, el que seria el definitiu. La resposta em va impactar molt. Aquella persona, amagada darrere d'aquelles empremtes dactilars, era la meua dona. No m'ho podia creure. Sabia, també, que no ho hauria fet per voluntat pròpia. Sabent això, la unitat de policia i jo ens vam dirigir cap a casa meua. Vaig parlar en privat amb ella, al jardí. Mai no l'havia vist plorar excepte quan se li va morir la mare. Em va explicar que un home li havia enviat un missatge en què l'amenaçava dient-li que si no ho feia, em matarien. Em va ensenyar el missatge i vam marxar d'allà perquè si no ho fèiem, encara podríem estar en més en perill. Aquella nit però, al tornar a casa, vaig veure que ella no hi era. Just en aquell moment em va trucar el meu company i em digué que el número de telefon des d'on s'havien fet les amenaces pertanyia a la mare de la meua dona, persona suposadament morta. Ella havia fugit, m'havia mentit en tot, potser ni tan sols m'estimava....

Sara Hernández 2n ESO A

Albert Panal 2n ESO B

Aquell eixordador so em quedà gravat a la memòria. El vaig anar sentint repetidament al llarg de tot el dia. Era igual on anava, era igual què feia, aquell soroll em seguia arreu on em trobés. La nit següent al fet no podia dormir. L'explosió ressonava dins del meu cap, però ara amb més intensitat que el dia anterior. Vaig sortir del llit i, sigil·losament, vaig agafar una llanterna del calaix de l'habitació. Estava disposat a trobar nous racons en aquella casa plena de sorpreses i en la que mai ho haves vist tot. Tenia clar on volia anar: al forat segellat del costat de la piscina on no m'havien deixat baixar.

Tot i que em va costar, vaig poder obrir l'ull de bou que impedia el pas a un pou fosc i humit al qual s'hi baixava per una escala de mà llarga i rovellada. En arribar a baix, els braços em pesaven, em feia mal el cap i el so de l'explosió era més fort que mai, però no em pensava rendir. Tenia davant una porta de fusta. La vaig obrir i ho vaig veure, el secret que la meua família m'havia ocultat durant tant de temps era una cosa que ja havia vist abans i que no volia tornar a veure.

Mmmmm què bo!

Una vegada em vaig menjar un llibre. Vaig començar per la part de dalt, de la dreta. Va fer reeecccc al primer pessic; era sec i dur i feia gust de naps podrits. Quan em vaig empassar el darrer tros, havien passat dotze hores: de deu de la nit a deu del matí. La innocent, Isabel Clara-Simó

Sofia Casado 3r ESO A

Estava ja farta de tantes proves, així que vaig decidir menjar-me'l. Al matí em feia un mal de panxa impressionant! Clar... era el llibre de català, tot això tenia sentit. Vaig llepar la llista dels verbs irregulars i era el pitjor que havia tastat mai. A la nit tenia ganes de tornar a provar unes pàgines més, aquesta vegada eren de literatura, exactament dels dramaturgs més bons i deliciosos, William Shakespeare i Àngel Guimerà. La millor mossegada va ser la de Shakespeare amb la seva tragèdia de Romeu i Julieta, tenia un gust tan sensible i suau que juntament amb el toc d'intensitat necessari se'm va posar la pell de gallina. Per part d'Àngel Guimerà, no estava malament, però hi faltava sal i una mica d'oli, estava insípid. L'endemà me'l vaig emportar a l'escola per esmorzar, tenia por que professors o companys em veiessin, així que vaig decidir anar a una cantonada, on normalment ningú passava per allí. Esmorzava uns signes de puntuació boníssims, el punt i coma era el que tenia més contingut, els altres estaven secs i amargs. Justament en aquell precís moment passà la professora de català i m'estava veient com em menjava el seu llibre. Se li va quedar una cara feta quadres i em va dir: Teresa, però què fas menjant això? Va

ser molt bo perquè de tan sorpresa com estava es va desmaiar. Vaig començar a moure el llibre de dalt a baix, fent així un moviment correcte per donar-li les proporcions d'aire necessàries per fer que tornés a aixecar-se. Finalment, vaig haver de demanar ajuda a la professora de química, que va venir carregada de fulls i proves de formulació. Al veure així a la professora de català, li van caure tots els fulls al terra. La vaig haver de tranquil·litzar perquè s'estava posant com una moto i no parava de parlar. A la fi, la professora de català es va aixecar, jo tenia la consciència intranquil·la pel que podia passar però per sort no se'n recordava de res.

Després de tot el "show" vaig sortir de l'escola i tenia com a destí casa meua. La veritat és que no tenia molta gana, però el menú de sopar era tan exquisit que no m'hi vaig poder resistir. De primer hi havia perífrasis verbals amb oracions subordinades i poesia clàssica. Quan vaig acabar estava tipa, fins al punt d'explotar. Aquell va ser el meu últim àpat ja que el llibre s'havia acabat. Va ser una experiència gastronòmica molt literària i gustosa amb la qual vaig gaudir molt. Segurament la setmana que ve començaré amb el llibre de castellà.

Gent es troba amb gent. Moltes històries són així. La condemna a la solitud no és eterna fins que no exhales el darrer sospir. Veus el món ple a vessar de gent, la qual cosa t'indueix a creure que la teua solitud s'esvairà fàcilment. Tan difícil és? La bona gent, Nir Baram

Aquesta pregunta era la que rumiava cada dia des del fatídic accident en el que vaig perdre molt més que la mobilitat: hi vaig perdre tota una vida per endavant. Els metges havien estat benèvols en dir-me tot allò, ho havien fet poc a poc, amb un to d'esperança a la veu, intentant fer-me veure que allò es podia curar, però jo no tenia ni un bri d'esperança i anava veient com la meua cama quedava inservible.

Al principi, tota aquella colla de gent que passava davant dels meus ulls intentant animar-me era aclaparadora. Però poc a poc, la gent va deixar de venir a casa per ajudar-me, lentament van deixar d'oferir-me favors i de conversar amb mi. Fins que va arribar el dia en el que les úniques persones que veia eren de la meua pròpia família. Ben mirat, qui volia haver de preocupar-se dia rere dia d'una persona que tenia una cama que no l'obeïa?

Al final, la solitud va caure sobre meu, com un ploma lleugera però pesant com mil tones. Era una sensació estranya, nova per a mi, però era fatídica. Vaig passar setmanes així, sense menjar gaire ni parlar amb ningú, només anant a una rehabilitació que no em feia progressar. Fins que un dia, cansat de tancar-me en mi mateix, vaig obrir un llibre. Al principi ho vaig fer merament com un passatemps, però després d'uns dies vaig descobrir en la lectura aquell bri d'esperança que tant havia trobat a faltar. Llegia i rellegia les històries d'aquells que havien superat els seus temors i les seves discapacitats i que havien assolit els seus objectius. Aquelles històries m'infonien forces per fer progressos en la rehabilitació. Els metges no es creien que fes tants avenços en tant poc temps. De fet, ni jo m'ho creia. I després d'uns mesos fent l'esforç més titànic que mai havia fet, vaig assolir la meua meta: vaig recuperar la sensibilitat i la mobilitat de la cama.

Havia fet un nou amic, un amic més fidel que cap ésser al món: havia descobert el món de la lectura.

Jordi Vázquez. 3r ESO B

Això és el que Ella es preguntava sovint en les estones on només tenia de companyia els seus pensaments. En tenia forces d'estones com aquelles. Eren els moments on podia viure el present des d'una altra perspectiva, en tercera persona. Agafava un llibre i una tassa de te calent i, acompanyats d'una manta en les estacions més fredes, sortia a la petita terrasseta del seu apartament. Quan va arribar al pis, la terrassa estava bruta, descuidada, sense vida i plena de deixalles perquè els seus antics propietaris no estaven precisament involucrats en les feines del pis. Però Ella li va trobar un encant especial, com un diamant en brut, i un cop reformada, la terrasseta es va convertir en el seu lloc preferit. Des d'allà podia veure els vianants, la gent sumida en les seves rutines, sense veure més enllà de l'hora del seu rellotge o la pantalla del seu mòbil.

La gent veu, però no mira. Ella sí que ho feia. Cada persona és com un petit planeta. Primer de tot has de trobar un altre planeta, situar-te en la seva òrbita. Després ve el pas difícil, explorar-lo. El primer que observes és la superfície, però no et deixis enganyar per les boniques flors o pel seu terreny rocós i aspre. No vegis, mira. Perquè si prestes atenció veuràs que la més bonica de les plantes té espines verinoses i que del terreny més rocós en comença a brotar una delicada flor. Ella era un petit planeta solitari amb les seves estrelles, les seves llunes i els seus sols. Els seus somnis, les seves pors i les seves alegries. Ella era un petit univers. En el seu univers, Ella hi estava bé. Però a vegades, quan la foscor i les llunes sortien, trobava a faltar un Algú. Un Algú que l'escoltés, que l'abracés, que li cantés dolces melodies a cau d'orella, que l'entengués. Un Algú que l'estimés. Un altre petit univers on hi faltessin estrelles que a ella li sobraven, o amb uns quants sols perquè així, quan els seus es cansessin, els d'aquest Algú es despertarien i no hi hauria cap moment de foscor. Però per fer-ho, primer hauria de trobar altres galàxies, i ella s'havia cansat de buscar. Així que serien les seves estrelles, llunes i sols fins que arribés Algú. I quan ho fes, l'estaria esperant.

Sara Bernat 4t ESO B

Aquell estiu fou particularment pròdig; semblava que el sol havia fet treure a l'illa totes les seves reserves, ja que mai no havíem tingut una tal abundància de fruita i de flors, mai el mar no havia estat tan caldejat i tan ple de peixos, mai tants ocells no havien tingut cries, ni sortit papallones i altres insectes de les seves crisàlides per animar el camp amb els seus colors. El jardí dels déus, Gerard Durrell

Aquell estiu era esplèndid, però trist: semblava que el sol no brillava tant, però jo notava com l'aire m'acariciava mentre sentia el soroll de les fulles movent-se. Encara que molta gent no li trobés sentit, jo tancava els ulls i m'imaginava que volava. Semblava que l'estiu no volia acabar de sortir perquè el sol estava apagat i les flors tancades. Encara no havia arribat el moment.

Sempre passava els estius amb els meus avis a la casa que tenien a la platja. De molt petita m'agradava anar-hi perquè em relaxava sortir a passejar i sentir com la natura es manifestava. Jo no era de tenir molts amics, era aquella mena de persona que sembla invisible per a tots. Però anys d'experiència m'ho havien fet suportar. Intentava donar sentit a tot allò del que la resta de món no s'adonava. Sóc d'aquella mena de persones que, per molt estranya que sembli una cosa, la trobo meravellosa. Com posar els peus a la sorra i deixar que l'aigua del mar m'acariciï mentre tanco els ulls i deixo que les onades i l'aire es comuniquin amb mi. Encara que sembli una bestiesa, és molt relaxant i fa que em calmi. Vaig passar molts estius patint, patint per les discussions familiars, perquè els meus pares no em comprenien, o per ser la "rara" de la classe. Vaig passar molt de temps sola, tancada a la meva habitació, a la meva cúpula, deixant, tan sols, passar el temps. Deixant que passés la meva vida, tan ràpid. Així un mes rere l'altre tots aquells anys.

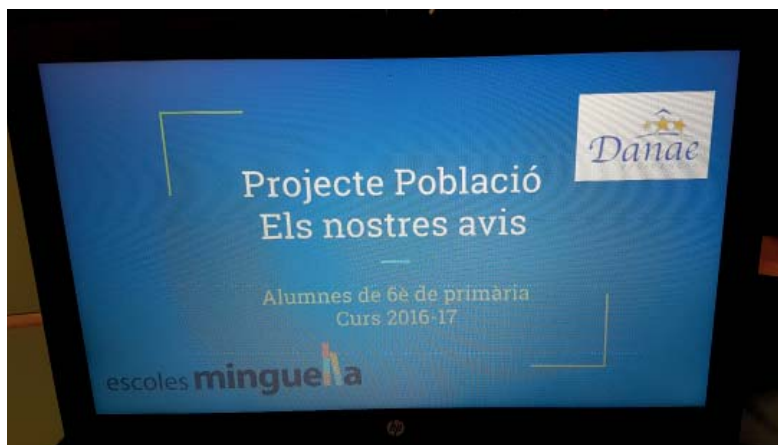
Alexandra Rivera 4t ESO A

Fins aquell estiu. Aquell estiu vaig decidir sortir fora i demostrar la classe de persona que en realitat sóc, perquè m'havia cansat de fer sempre el mateix. Vaig decidir, a partir d'aquell moment, deixar que el sol es manifestés, que la pluja em mullés i que el vent es comuniqués amb mi. Per a què, sinó, són els estius? Per reviure, per conèixer gent, per passar-ho bé. Ara que tinc l'edat que em puc permetre fer coses noves les faré perquè m'he adonat que és millor penedir-se d'alguna cosa que has fet que avorrir-se de no haver fet res.

Era l'estiu el que va decidir mostrar-se i donar-me l'empenta, per cridar, per riure o plorar d'alegria, per divertir-me, per enamorar-me... M'havia passat tota una vida al terra caiguda, ara era el moment d'aixecar-me i ser jo mateixa. Hauria d'haver-ho fet molt abans, però encara no havia trobat el senyal que em fes reaccionar. Va ser aquell estiu, l'estiu en què el sol havia planejat reviure i brillar més que en d'altres, en què el mar deixava espai per nedar a tots els peixos, on les fruites omplien a vessar els arbres i meravellaven tothom amb la seva dolçor i el seu color...

Aquell estiu ple de colors, on les papallones sortien de les crisàlides, on els ocells cuidaven les seves cries i volaven lliures. On totes les flors van decidir sortir perquè aquell estiu era el moment de reaccionar i de tornar a viure. Aquell estiu era l'últim intent de començar de nou.

Aquest any, els alumnes de 6è de Primària han portat a terme el projecte de la Població amb la proposta educativa d'aprenentatge-servei. Aquest mètode combina processos d'aprenentatge i de servei a la comunitat en el qual els alumnes es formen treballant sobre necessitats reals del seu entorn amb l'objectiu de millorar-lo. Els nens, alhora que ofereixen un servei comunitari, aprenen a ser ciutadans i a desenvolupar el compromís cívic. Això els ajuda a aprendre i a exercitar la ciutadania de forma responsable i compromesa i a fer-ho des

de la reflexió i des de la pràctica. El servei que fan els alumnes dona sentit a l'aprenentatge, perquè allò que aprenen ho poden transferir a la realitat en forma d'acció. Una experiència que ha resultat molt enriquidora i que, de ben segur, repetirem el curs vinent.

Gràcies a aquest projecte, nosaltres, els nens de 6è, hem tingut l'oportunitat d'anar a la residència d'avis "Danae". Han estat quatre trobades. Hem gaudit molt de l'experiència i també hem après molt.

Dia 1: Dia de presentacions! Molt il·lusionats vam anar fins a la residència Danae. Allà ens vam trobar per primer cop amb els avis. Ens vam anar presentant un per un: els vam dir el nostre nom i el que ens agradava fer. Seguidament vam anar amb el nostres avis corresponents per conèixer-los millor i parlar una estona. La tarda ens va passar volant i, malauradament, es va acabar el temps i vam haver de tornar a l'escola, esperant que arribés el dimecres següent per tornar-nos a trobar amb els avis.

Dia 2: Per fi va arribar el dimecres! Aquesta vegada teníem una missió: fer una entrevista per a conèixer més coses dels avis. A partir d'aquest dia vam començar a forjar una amistat, que mai no s'acabarà.

Dia 3: Ens ho vam passar molt bé jugant amb els avis a parxís, dòmino...

Dia 4: L'últim dimecres del projecte! Aquest cop van ser els avis els que van venir a veure'ns per passar una bona estona plegats. Al menjador de la nostra escola vam berenar junts unes coques boníssimes que havíem preparat a casa i vam llegir uns textos on explicàvem què havia representat per a nosaltres viure aquesta experiència. Després vam tocar amb les flautes algunes de les cançons que havíem interpretat en el concert d'aquest any i vam cantar una cançó escrita expressament per nosaltres. Els avis van estar molt contents i nosaltres, també! Ens va fer molta il·lusió rebre els nostres nous amics a l'escola i compartir una tarda entranyable amb ells.

Dies després, reflexionant sobre aquesta meravellosa experiència a classe, vam escriure un poema tots junts per reflectir què ens havia aportat el **projecte d'aprenentatge-servei** amb la residència "Danae":

Amb els avis hem estat
I molt bé ens ho hem passat
Amb la seva simpatia
Ens han omplert d'alegria.

A jocs hem jugat
I genial ha estat
Ens hem divertit tant
Que fins i tot ho hem dit cantant.

El temps ens ha passat volant!
Fa res els estàvem visitant
Sempre els estimarem
I si ho necessiten, els ajudarem.

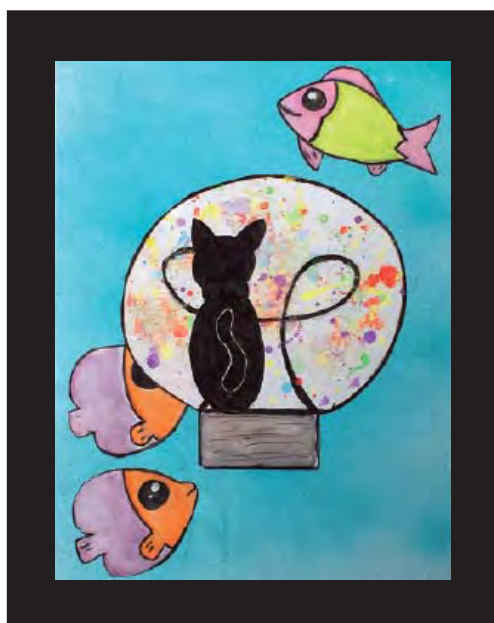
Empatia ens han transmès
I molt amb ells hem après
L'experiència volem repetir
Per així tornar-nos a divertir

Petits i grans artistes

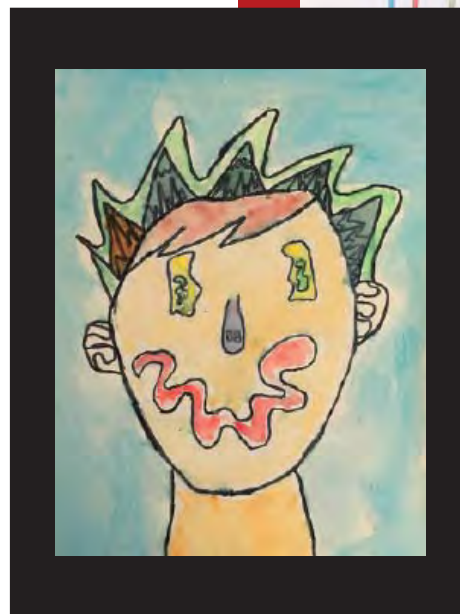
Tots els alumnes des de 3r de Primària fins a 4t d'ESO van fer el seu projecte creatiu pel 2n Concurs de Dibuix i Pintura del Rotary Club de Badalona.

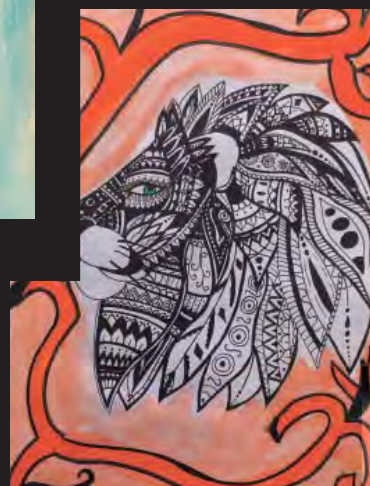
Paula Guarch. 4t ESO

Judit Andreu. 6è Primària

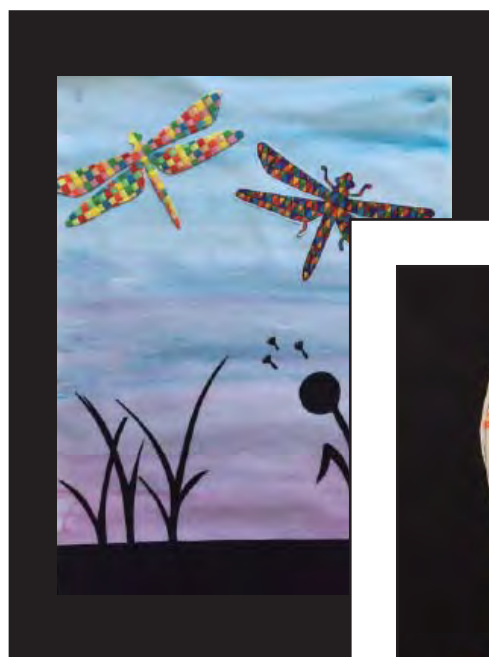

Mei Sancho. 6è Primària
Gael Majó. 3r Primària

Alexandra Rivera. 4t ESO

Aquesta primavera
vam omplir l'escola de
creativitat.

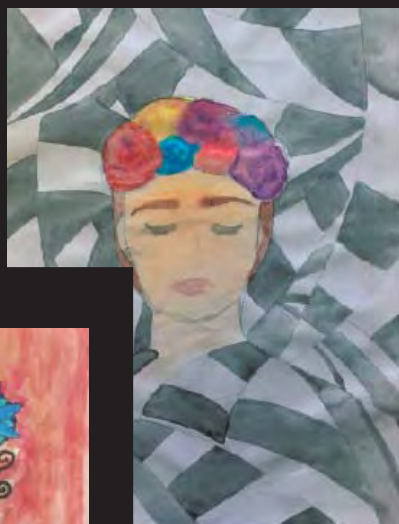

Biel Batuecas.
2n ESO

Inés Vas-Ferreira.
4t Primària

Ariadna Carreras.
1r ESO

Clàudia Giralt. 3r ESO

Clara Balart. 4t ESO

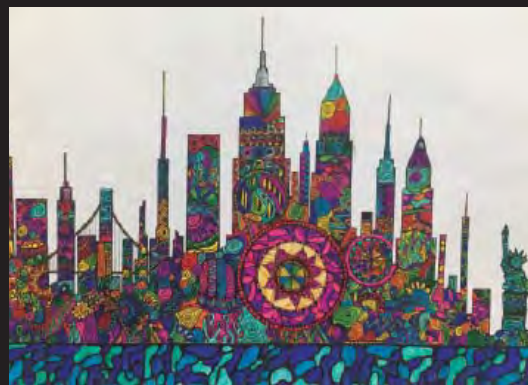

Júlia Sànchez. 5è Primària

**Collage,
aquarel·la,
colors,
realisme,
surrealisme,
abstracció**

Bruna Ribas. 4t Primària

Pilar Morlán. 3r ESO

**Aquesta n'és
una petita
mostra.**

Abril Andreu.
4t ESO

Alba Bernat. 6è Primària

BADALONA CRISTAL·LITZADA

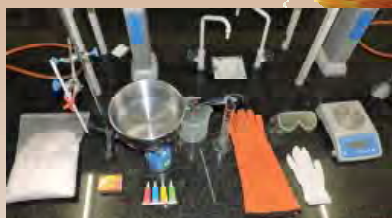
Alumnes de l'Itinerari de Química. 4t ESO

escoles **mingue**la

MATERIALS

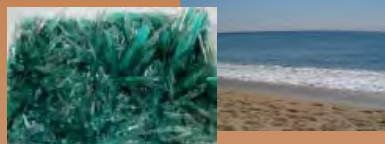
- Prevenció: Guants i ulleres.
- Reactius: ADP, sucre, sal comuna, sulfat de coure i sal epton.
- Material de laboratori: Provetes, vasos de precipitat, embuts, tripodes, termòmetres, fogons, balança.
- Colorants: de tipus alimentari en pasta, tinta xinesa, tinta de calamar i tinta de retolador negre.
- Altres: tupper i recipients de diferents formes i mides, caixes de cartró, diaris, i porexpan.

OBJECTIUS

- Estudiar el creixement dels cristalls del dihidrogen fosfat d'amoni.
- Determinar la influència de la temperatura, la concentració de la dissolució i el temps en el creixement dels cristalls d'ADP.
- Fer una composició cristal·lina que ens representi com a escola i com a ciutat.

RESULTATS: AIXÍ ÉS COM SOM!

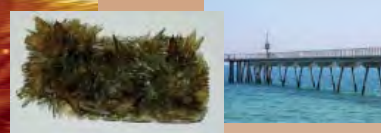
CONCLUSIONS

Els resultats que hem obtingut indiquen que segons la concentració de solut usada podem obtenir nuclis de cristalls o bé creixements significatius.

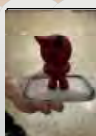
Hem observat que el control de la temperatura de refredament permet obtenir cristalls més grossos i més perfectes. En futurs experiments caldria millorar-la.

El grau d'aïllament de la dissolució ajuda a l'obtenció de millors cristalls.

Els colorants alimentaris, en general, ens han donat bons resultats.

TAMBÉ HEM APRÈS DELS ERRORS!

METODOLOGIA

1. Preparem una dissolució amb 300g d'ADP i 500mL.
2. L'escalfem fins a ebullició, afegint el colorant corresponent.
3. La deixem refredar fins a 80°C abans d'abocar-la al recipient de plàstic corresponent.
4. L'aïllem tèrmicament per tal d'afavorir un refredament lent i una bona nucleació.
5. Després de deixar-la reposar tres dies aproximadament, obtenim un primer cristall (llavor), que servirà de nucli per a futures cristal·litzacions.

CREIXEMENT DELS CRISTALLS

A partir dels primers nuclis fem créixer els diferents cristalls segons el resultat que volem obtenir de forma, mida i color. Variem la concentració de la dissolució a 500g/L i escalfem fins a 70°C. Experimentem amb diferents recipients, temps de cristal·lització, colorants i aïllants tèrmics.

BIBLIOGRAFIA

<http://www.xtec.cat/~jgrabal/roques/cristallsgrossos.pdf>
<http://www.xtec.cat/~iferna52/laboratori/practicaC.pdf>
<http://www.xtec.cat/~jramire7/tallers/Divertiments%20amb%20el%20sulfat%20de%20coure.pdf>
<http://laboratorioquimico.blogspot.com.es/2012/04/como-hacer-cristales-de-sal-de-epson.html>
<http://www.ub.edu/laubdivulga/concurscristallitzacio/doc/Miquel%20Calvet%20Cristal%20litzaci%C3%B3%20d'una%20sal.pdf>

AGRAÏMENTS

Aquest treball no hauria estat possible sense l'Abril Herrera, l'Abril Andreu, els alumnes de 3r d'ESO de l'Escola i tots els nostres professors. Moltes gràcies a tothom!

El 19 de maig els alumnes de Química de 4t d'ESO van veure reconeguts tots els seus esforços en aconseguir dos premis en el VI Concurs de Cristal·lització que convoquen les universitats de Barcelona (UB), Autònoma de Barcelona (UAB) i Rovira i Virgili. Aquest concurs vol difondre el coneixement sobre els cristalls entre els estudiants de Catalunya i, alhora, suposa una excel·lent aproximació al treball científic que es desenvolupa en un veritable Congrés.

És per això que els 22 alumnes que hi han participat han hagut de fer una recerca experimental, preparar una maqueta per acompanyar l'exposició dels resultats, fer un pòster explicatiu, lliurar la llibreta de laboratori on es recull tota la feina feta, preparar un

vídeo i defensar el seu projecte davant d'un tribunal. A més, també n'han fet un Blog!

Tota aquesta feina va merèixer un segon premi en la categoria de Projectes, i un accèssit en la de vídeos. Els dos vídeos seleccionats a l'actual concurs van competir, a nivell de l'Estat Espanyol, amb dos de cada comunitat autònoma. La nostra satisfacció es va multiplicar en obtenir el Primer Accèssit a la Convocatòria Nacional!!

El títol del seu projecte és "Badalona Cristal·litzada". En realitat és un homenatge a les Escoles Minguella i a la Badalona on s'arrela aquesta institució des de fa ja més de 75 anys. "Una escola arran de mar, integrada al passeig marítim, en una Badalona aixecada

sobre les restes de l'antiga Baetulo, de profunda tradició industrial, que acaba de celebrar les seves festes de maig amb un esclat de llum i color..." Així defineixen els alumnes la seva visió de l'escola i de la Ciutat, i aquests són els elements que han volgut "cristal·litzar" al laboratori de l'escola en un projecte que ha durat mesos.

Com a Escola ens sentim molt orgullosos dels resultats, però sobretot molt orgullosos d'aquests alumnes que han sabut posar ganes, creativitat, compromís i molt de talent, en un projecte que ha conjugat Ciència i Art a parts iguals. No cal dir que ens sentim honrats d'haver estat distingits per l'Organització del concurs amb tres premis el primer any que ens hi presentem. Felicitats Minguella!

I també han estat premiats...

Els mSchools Students Awards pretenen premiar els millors treballs realitzats pels alumnes dins del marc de les actuacions d'adquisició de competències digitals.

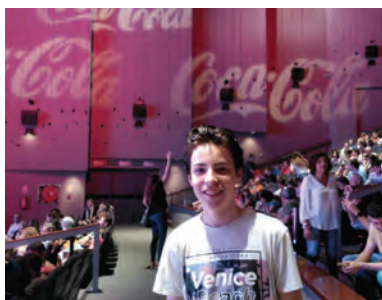
En Roger Lidon i en Pau Escobar, alumnes de 6è de Primària, van guanyar el concurs amb un joc, programat en Scratch, que permet anar a diferents parts del món resolent una sèrie de preguntes relacionades amb la destinació. Cada pregunta contestada correctament suma punts per a desbloquejar altres parts del món i preguntes especials.

La Júlia Canals, alumna de 4t de Primària, ha resultat guanyadora del concurs de dibuix del Badamoni en la seva categoria. El Badamoni és un concurs de dibuix promogut per l'Ajuntament de Badalona sobre les festes de Maig.

Aquest any per il·lustrar el cartell del Cercabèstia de les Festes de Maig de la nostra ciutat, es va fer un collage d'un recull de dibuixos que van fer nens i nenes de les escoles. Els dracs fets per Jan Sapé i Jana Masgoret van ser escollits per formar part del cartell.

Els alumnes de 2n d'ESO de l'escola han participat en la 57a edició del Concurso Jóvenes Talentos de Relato Corto, organitzat per Coca-Cola. Enguany, ha estat l'alumne Biel Batuecas el guardonat amb un 2n premi de la fase provincial en un cerimònia de lliurament dels premis celebrada a les instal·lacions de Port Aventura.

Un any més l'escola ha participat en el Premi Sambori, un certamen literari, organitzat per Òmnium, que promou la narrativa catalana. La Laura Mejia, alumna de 4t A de Primària, ha obtingut el 1r premi en la categoria de Cicle Mitjà de la demarcació Serralada Litoral.

L'Escola ha participat en el 2n Concurs de Dibuix i Pintura del Rotary Club de Badalona.

Els finalistes de l'Escola d'aquest any van ser: en Gael Majó, la Inés Vas-Ferreira i la Bruna Ribas de la categoria Cicle Mitjà; la Judit Andreu, la Meijue Sancho i la Maria Pociello de la categoria de Cicle Superior i l'Abril Andreu, la Paula Guarch i la Clàudia Giralt d'ESO. Divendres 2 de juny, a la Sala d'Actes del Museu de Badalona, es fa fer el lliurament de premis a la Clàudia Giralt, alumna de 3r d'ESO que va guanyar el 2n premi de la seva categoria.

La nostra escola

“La nostra escola” és un projecte educatiu de Televisió de Badalona, creat per la periodista Gina de Tera. Durant tres mesos, els nens i nenes de 4t de Primària han elaborat un reportatge sobre algun aspecte de l'escola com a autèntics professionals. Les dues classes han treballat conjuntament i s'han agrupat segons el tema que, cadascú lliurement, ha volgut aprofundir. Han seguit tots els passos per tal de fer un bon reportatge: treballar el llenguatge audiovisual, aprendre els diferents tipus de plans, fer un brainstorming d'idees, elaborar el guió, fer el rodatge (el que més els ha agradat!) i editar els vídeos.

En aquest projecte hi han participat 21 escoles de la nostra ciutat. Cada setmana la Gina visitava una escola diferent per veure com ho anàvem treballant. A nosaltres ens va visitar en el moment que editàvem els vídeos. A partir del setembre està previst que Televisió de Badalona emeti un programa on es podran veure tots els reportatges. Ho estem esperant amb molta il·lusió!!!

A continuació, teniu les **paraules dels alumnes** després de fer el projecte:

“Ens van donar una sorpresa quan ens van dir que faríem un projecte per a la televisió de Badalona. Tot Quart vam decidir explicar com era la nostra escola abans i com és ara. El nostre grup vam decidir treballar sobre la diferència entre les assignatures que es feien abans i les que es fan ara. Durant el projecte hem après a confiar en els altres i a treballar en grup. Ens hem divertit molt i hem viscut una experiència nova. Estem nervioses per veure ja el resultat final!”.

(Cristina, Anna, Laura, Naiara, Júlia i Bruna).

“Ens ha agradat molt treballar aquest projecte perquè hem descobert moltes coses. Donem les gràcies a les exprofessores de la nostra escola perquè ens han ajudat en aquest projecte. Hem gravat, hem fet un guió, hem buscat informació... Ens hem sentit com uns autèntics professionals!”

Nosaltres hem treballat el tema de la furgoneta que hi havia antigament a l'escola. Servia per portar els nens i les nenes que vivien lluny. Quan vingui la Gina, la periodista de TV de Badalona, li donarem les gràcies per haver creat aquest projecte tan bonic. Ens ha agradat molt!!!”.

(Laia, Ainara, Georgina, Max, Berta i Martí)

“En aquest projecte ens ha agradat molt aprendre treballant en grup. Sobretot, ens ha agradat molt la part d'enregistrar i estem contents perquè sortirem per la televisió. També hem après més a utilitzar l'Ipad i noves aplicacions. El millor projecte que hem fet al llarg de tots els anys que portem a l'escola és aquest!!!”.

(Oriol, Loren, Arnau, Biel, Francesc i Marc).

“Ha sigut una experiència molt divertida participar en un projecte com aquest. Hem pogut escollir el tema de l'edifici antic de l'Escola. Primer vam pensar com fer la preparació de què volíem gravar. Més endavant, vam preparar unes entrevistes que vam fer a unes exprofessores. Ara ja hem començat a entendre moltes més coses de l'escola i ja hem començat a gravar. Estem molt orgullosos de la feina que hem fet!!!”.

(Bruna, Adriana, Maria, Marcel, Pol, Mariona i Júlia)

T

Tractament

I

Integrat de

L

les Llengües

Fa un parell de cursos, uns quants professors de l'escola participaren en el GEP (Grup d'Experimentació per al Plurilingüisme) i portaren a terme diversos projectes a l'escola.

Aquest curs 2016-17, hem fet un pas més i tots els professors de llengües de Secundària s'han format en el projecte TIL (Tractament Integrat de les Llengües). Aquest projecte és un plantejament global que té per objectiu la construcció de la competència plurilingüe a través d'una perspectiva comuna en l'ensenyament i ús vehicular de totes les llengües del currículum, tenint en compte el que és comú a les diferents llengües i el que és propi de cadascuna. Els objectius generals del TIL són ensenyar i aprendre les llengües de manera integrada i competencial, treballar cooperativament (els especialistes de llengua) per a la focalització d'elements comuns i la maximització d'esforços i adquirir (l'alumnat) destreses per a la transferència interlingüística i intercultural.

Partint d'aquí, els professors de llengües van treballar cooperativament per crear el repte que van presentar als alumnes: escriure una notícia, contemplant les diferents llengües que els alumnes treballen, sobre alguna de les activitats que s'havien portat a terme a l'escola des del començament de curs fins al moment que es va començar el projecte. La millor notícia sortiria publicada a la revista Xarxa, les altres, en el blog especialment creat per al TIL. Es van crear grups cooperatius a cada classe de primer de Secundària, es van aturar les classes habituals de llengua i es destinaren aquestes hores a tirar endavant el projecte.

De cara al curs vinent, el tractament integrat de les llengües serà ja una nova manera de treballar les llengües a la nostra escola.

Com a mostra, el treball dels nostres alumnes Albert Aulet, Helena Castillo, Xavi Crespo, Norah Hervàs i Carla Ots.

Don Juan Tenorio

In 1888, the students who were in 8th EGB (nowadays 2nd Secondary) started to work the play "Don Juan Tenorio" in the Spanish subject. In that moment, they only worked on two scenes, but their job was so enthusiastic and good that their tutors decided to represent both scenes for the rest of the classmates and the parents at school. It was so successful that the director of the school and the teachers decided to keep that activity as a project in that course. Since then, the play of "Don Juan Tenorio" has been an important event in our school.

This project is a challenge for the students in 2nd Secondary because the play is written in Spanish of the XIX century so, the students must study the meaning

of a lot of words and expressions which we don't use now. It is a "team work" where all the students have something to do in the project: some of them are actors, others take care of the lighting of the scene, others create scenery of the play, costumes, sound and sound effects...This project takes place during the second quarter of the course. The last two weeks are incredibly amazing because of the rehearsals. They make three representations of the work: for 6th Primary, Secondary and the last one for the parents. It is a fantastic show.

La directora de l'obra

Rosa Maria a commencé à jouer en 1988. Elle a fait la chorégraphie. Les premières années il n'y avait pas de chorégraphie. Les premières années il n'y avait pas la scène des statues. Mais quand Rosa Maria est arrivée, on lui a demandé si elle voulait faire la chorégraphie. Elle est toujours derrière le rideau. Elle a commencé à faire une pièce si belle et si poétique mais parfois elle est si nerveuse et si stressée.

Els actors

La experiencia de los alumnos de segundo fue muy buena, se lo pasaron fenomenal. Ellos nos comentaron que fue bastante complicado aprender el castellano antiguo y que, aunque tardaron semanas, fue satisfactorio representar el papel delante de los compañeros del colegio. Están orgullosos de haber conseguido que el trabajo fluyera tan bien y de cómo la relación entre ellos salió reforzada.

El públic de Sisè

Les escenes més valorades i que més van agradar van ser la de l'assassinat de Don Juan Tenorio i, òbviament, l'escena del sofà on Don Juan declara el seu gran amor a Doña Inés. També ens van explicar que, a vegades, se'ls va fer un pèl difícil entendre la història a causa del castellà antic i perquè hi ha personatges, com Don Juan o el Comendador, que són interpretats per diferents actors en diferents escenes.

Hem gaudit del festival

Del dia 21 al 30 d'octubre de 2016 es va presentar a Badalona la 42a edició dels Filmets Badalona Film Festival, un festival de curtsmetratges que dura 10 dies i que es porta a terme per diversos espais de la ciutat. Els alumnes de 3r de Primària vam poder gaudir del visionat d'uns curts molt interessants en la gran pantalla del Teatre Blas Infante.

L'aventura va començar de bon matí quan vam agafar l'autobús per anar-hi, era la primera vegada que agafaven tots junts aquest mitjà de transport, va ser molt divertit. Vam haver de compartir l'espai amb més persones que hi viatjaven i ho vam fer d'una manera molt educada i respectuosa.

Quan vam arribar al teatre, vam seure i va sortir una senyora que va presentar el que veuríem i, a continuació, ja van començar els filmets. N'hi havia de diferents temàtiques, però tots ens van agradar molt, sobretot un que explicava la història d'un gosset que tenia una amistat amb un glaçó, un altre que parlava de la història de dos joves que treballaven de valent per ajudar els altres i un últim que explicava la història d'un grup de suricates que protegeixen la seva única fruita d'un voltor.

Vam sortir molt contents i emocionats, vam passar un dia genial. Esperem que els nens i nenes de l'any que ve també hi puguin anar.

"Tots estaven molt bé, però el que més em va agradar va ser el d'un gosset que llepava glaçons de gel, li agradaven molt i el gos era molt agradable".

"El curt que em va agradar va ser el d'uns suricates que volien agafar un mango però hi havia un ocell que també el volia".

"A mi en general em va encantar, però en especial em va deixar sorpresa. L'Àlex va decidir ajudar la Sílvia, es van enamorar i finalment es van casar".

"Ens va fer molta il·lusió agafar l'autobús tots junts amb les senyoretes. Estava ple de gent i ens vam portar molt bé".

L'entrevista: Pepe Salinas

Proactiva Open Arms és una organització no governamental de Badalona la missió de la qual és rescatar del mar refugiats que arriben a Europa fugint de conflictes bèl·lics, persecució o pobresa. Óscar Camps, el seu fundador, és propietari d'una empresa dedicada als serveis marítims i als socorismes. La publicació de les imatges del cadàver d'un nen de tres anys que havia mort ofegat intentant arribar a Europa amb la seva família el setembre de 2015, va ser el fet que el va decidir a fundar aquesta ONG. Amb uns diners que tenia estalviats, va enviar un grup de voluntaris a l'illa, entre els quals s'hi trobava ell mateix, per col·laborar en les tasques de rescat. Les principals activitats del grup són guiar i ajudar a arribar a les platges els refugiats, principalment sirians, que venen des de Turquia en embarcacions molt precàries. Óscar Camps va ser guardonat amb el premi Català de l'Any del 2015.

Un representant d'aquesta organització, Pepe Salinas, va venir a l'escola en el marc de la Setmana de la Solidaritat per donar a conèixer de primera mà als nostres alumnes la dura realitat que s'està vivint a les platges de Lesbos i la importantíssima tasca que aquesta ONG està duent-hi a terme. Aquesta és l'entrevista que alguns dels nostres alumnes d'ESO li van fer després de la seva conferència.

Per quin motiu vas decidir crear aquesta ONG?

El detonant va ser quan l'Óscar Camps, el fundador de l'ONG, va veure a la televisió com s'estava ofegant la gent que fugia de la guerra a les platges de Lesbos. Això el va colpir, i des de la seva sensibilitat com a ésser humà va pensar que tenia els mitjans i els coneixements per tal d'intentar fer alguna cosa al respecte.

Per què ajudeu els refugiats i no altres tipus de persones necessitades?

Per les característiques pròpies de la nostra feina. Des de Proactiva Serveis Aquàtics, ens dediquem al

salvament de la gent a les platges de Catalunya, per tant, estem perfectament capacitats per a fer-ho també a les platges de Lesbos.

Quin és el vostre paper en el camp de refugiats? Com ajudeu les persones que hi arriben?

No tenim cap paper determinat en els camps de refugiats, de fet som una ONG de salvament i socorrisme. Traiem la gent de l'aigua i aquí acaba el nostre paper. Els nostres vaixells els porten a uns vaixells més grans i aquests són els encarregats de portar-los als centres d'internament d'emigrants. Aquí acaba la nostra tasca.

Totes les persones que hi treballen són voluntaris?

Sí, sobretot al principi. A l'actualitat, però, hi ha gent que està dedicant les 24 hores del dia a aquesta tasca com una feina normal. Tenim gent a l'oficina, a l'administració, gent que té un salari perquè és la seva feina. Però totes les persones que van a Lesbos són voluntàries.

Quanta gent s'ha unit a la vostra ONG des que es va crear?

La dada exacta no la conec, però en un any i escaig des que vam iniciar la nostra tasca, jo crec que hi han treballat unes 200 persones voluntàries.

Quina va ser la repercussió després d'emetre's el reportatge que TV3 va fer sobre la vostra ONG i la feina que fèieu a Lesbos?

L'impacte va ser molt gran. Després del documental Tokima, que va sortir al 2016, encara ens coneix més gent. Però el principal detonant va ser el fet que va passar el 28 d'octubre del 2015 quan moltes persones que fugien de la guerra, entre elles alguns nens, van morir a les platges de Lesbos en un naufragi. Això va ser un abans i un després d'Open Arms.

De totes les situacions viscudes, quina ha estat la que t'ha impactat més?

N'hi ha dues. La primera va ser el primer cop que vaig ser a Lesbos quan em van cridar a la matinada dient que arribava un *dingui* (nom que se li dona a les embarcacions amb les que els refugiats arriben a les costes de Grècia) a Korakas, una zona de grans penyasegats. La nostra missió era portar la gent del *dingui* al port. Al primer viatge que vam fer amb una moto d'aigua -llavors encara no teníem embarcacions com ara- hi anava una nena de 8 anys i un bebè que tenia dies o poques setmanes de vida i que jo duia a braços. En aquell moment vaig pensar com n'era d'injust que aquella criatura que no tenia cap culpa del que estava passant ho estigués patint directament. L'altra, va ser el segon cop, quan havíem d'ajudar a unes 200 persones que anaven en una embarcació gran. Vam embarrancar el vaixell per tal de poder fer el desembarcament de manera més segura amb la resta de *dinguis* que hi havia a la zona. Quan vam acabar després de 3 hores, hi havia un vaixell de la policia encarregada de controlar les fronteres marítimes i una agent noruega ens va dir que tot i que el que havíem fet era molt lloable, no podíem tornar-ho a fer perquè és il·legal. Són immigrants il·legals i tan sols se'ls pot ajudar si estan en perill de mort. Això em va impactar molt.

Teniu en ment fer més projectes?

En principi tenim l'equip permanent a Lesbos que no sortirà fins que no s'acabi aquesta situació. A la Mediterrània central també tenim un equip que està salvant gent. Si hi ha necessitat de més, evidentment, farem més equips.

Què és el que us fa tirar endavant després de viure moments tan durs?

Afortunadament, el cervell té un mecanisme que no et permet pensar gaire en el que estàs fent quan estem allà vivint aquests moments. Estàs amb totes les energies al 100 per cent, 24 hores de guàrdia diàries fent això i res més. És un tasca molt dura tant físicament com psicològica, per això les missions duren entre 2 i 3 setmanes. És després, quan tornes a casa i et poses al teu llit, quan comences a donar-hi voltes i recordar situacions i

t'adones del que ha passat, però quan ets allà, no.

Us heu sentit recolzats pels organismes oficials?

Directament, no. En una manifestació contra el racisme a Barcelona vaig trobar un polític de Junts pel sí que estava amb la Sra. Forcadell, presidenta del Parlament Català, m'hi vaig acostar i, a nivell personal, els vaig dir directament que no ens estan ajudant i poden fer-ho.

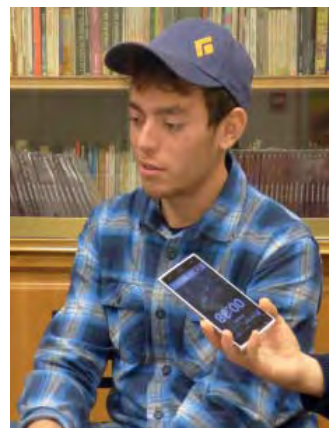
Com us podem ajudar els menors d'edat?

Aquests projectes que heu fet a l'escola de vendre polseres o magdalenes són fantàstics, però per a mi, el més important és que conegueu la nostra tasca amb aquestes xerrades que fem a les escoles. Jo, des de les escoles, començo una xarxa d'informació que ha de créixer. Aquesta ja és una manera d'ajudar: conscienciar la gent del que està passant.

L'entrevista: Jordi Mons

Jordi Mons és un exalumne de la nostra escola que ha convertit la seva gran passió, l'alpinisme, en la seva forma de vida. Actualment està preparant-se per entrar a formar part del Grup de Rescat de Muntanya dels Bombers de la Generalitat. La seva afició per l'alpinisme el va portar aquest estiu fins al Nepal a treballar voluntàriament en una zona que encara pateix els efectes dels terratrèmols. Va venir a compartir la seva experiència amb els nostres alumnes de Secundària dins del marc de la Setmana de la Solidaritat.

Com vas entrar en contacte amb l'alpinisme?

Anant a córrer i sortint a fer passejades per la muntanya. Després vaig començar a escalar en roca. Un dia em van deixar un piolet i grampons, em van portar a fer una cara nord i a partir d'aquí vaig entrar en contacte amb l'alpinisme.

Quan i com vas saber que t'hi volies dedicar?

Realment fa molt poc. Quan em vaig adonar que el que estava estudiant no m'agradava, que no hi havia realment res que em cridés l'atenció i, com que estava molt obsessionat amb l'alpinisme, vaig decidir buscar la forma d'aprofitar al màxim la meua afició. Aquesta forma és opositant a bomber i entrenant molt per preparar-me.

Has practicat altres esports?

Sí n'he fet molts: judo, bàsquet, bici, tennis... Amb la bicicleta encara, però en els altres era molt dolent.

Tens algun referent o ídol? Què n'opines d'en Kylian Jornet?

Sí que en tinc, d'ídols. Els ídols són, per a mi, tota la gent amb qui estic a la muntanya, els qui m'ensenyen. De fet, tota la gent que viu a la vall de Bohí, però sobretot l'Oriol Baró, que

per la seva forma de ser un veritable alpinista, és per a mi un gran referent.

En Kylian és un esportista molt centrat en els seus projectes i que ho està fent molt bé.

Què creus que t'aporta la muntanya?

La felicitat. I, bàsicament, una forma de viure.

Què fas per mantenir-te en forma?

Acostumo a entrenar unes 8 hores cada dia. Hi ha dies que surto a fer esquí de muntanya i m'hi puc estar des de 5 fins a 12 hores, des que surt el sol fins que es pon. També vaig a fer escalada esportiva i passo el dia escalant, o bé entreno al rocòdrom per posar-me més fort. Vaig compaginant totes les disciplines de l'alpinisme tant com puc.

Tothom pot practicar l'alpinisme? Cal una constitució física especial?

Jo crec que sí. Tothom és capaç de fer el que realment vol si s'ho proposa i hi posa actitud.

No importa ni el pes ni l'alçada. Tinc amics que són súper baixets i d'altres molt alts. Hi ha d'haver una condició física bona per aguantar, però no calen unes condicions especials quant a estatura ni constitució. Jo, personalment, no és que

estigui molt fort. Sobretot és un esport de cap.

Quines precaucions hauríem de prendre quan anem a la muntanya?

Moltes, se n'han de prendre moltes, de precaucions. Sobretot tenir base i saber com moure's per la muntanya. Tothom n'ha de prendre, des de la gent que no en sap i se'n va a fer alta muntanya, fins a gent del meu nivell que, a vegades, ens arrisquem més del que toca. A un nivell més alt, és tan gran ja la motxilla d'experiència que porten que ells ja saben quines han de ser les seves decisions.

Quina ha estat l'experiència a la muntanya que més t'ha impactat?

Escalant una columna de gel l'altre dia, per la meua tossuderia vaig fer-ne la meitat sense assegurar-me i hagués pogut caure i fer-me molt mal.

Has patit o passat por alguna vegada?

Quan em vaig perdre al Nepal. Perquè sabia que ningú em podia venir a ajudar en aquell precís moment i no em volia perdre una part important de la meua vida que era la que ara em venia: anar a viure sol i començar a viure a la muntanya. Això era una cosa que no em volia pas perdre. Però realment,

no passo por. Davant de situacions difícils, em centro, em poso al cap el que hi ha i provo de buscar la manera de sortir-me'n. No hi ha opció per tenir por perquè llavors és quan corres perill.

Quin consell donaries als alumnes de secundària perquè s'aficionessin a la muntanya?

Simplement que hi vagin a gaudir, tan senzill com això. Que no se centrin en ser els millors, que no caiguin en la tonteria generalitzada a la nostra societat de voler ser millor que els altres.

Quins projectes de futur tens?

Fer el meu primer 7000. Després vull fer una via de roca sense corda, anar al Nepal i intentar una via de compromís a Escòcia.

Podries anomenar un lloc especial per a tu a la muntanya?

Una pregunta realment difícil perquè sempre em sento molt bé a la muntanya i hi ha molts llocs on em sento molt bé, però un lloc concret en especial seria allà on vaig a llegir molts còps: a la Presa de Cavallers. Me n'hi vaig a veure la posta de sol i sobre la roca em poso a llegir.

Enguany el Departament de Ciències de l'Escola ha organitzat la **I Fira de la Ciència**. Aquesta fira ha permès als nois i noies de Secundària preparar un treball pràctic sobre biologia, química, tecnologia, geologia o matemàtiques, i exposar-lo a la resta d'alumnes d'altres cursos. També han hagut de dissenyar un pòster que acompanyés les seves explicacions. No cal dir que aquestes s'havien d'adaptar a l'auditori, perquè des dels més petits fins als més grans poguessin fer-se un model adaptat del fenomen que es pretenia transmetre.

L'experiència va suposar una gran mobilització de medis per tal d'adaptar horaris, espais i activitats, però aquell dia l'Escola respirava Ciència! La curiositat dels menuts es va trobar amb els esforços i la il·lusió dels més grans i, tot plegat, va generar un munt de coneixement vivencial!

Val a dir que la valoració dels "visitants" va ser molt bona, tant dels alumnes com dels mateixos professors i, a nivell de Secundària, va suposar un estímul per a alumnes i professors. Segur que la II Fira de la Ciència vindrà carregada de sorpreses! Moltes felicitats a tots els participants!

FESTA DE L'AMPA

Conreria, 28 de maig

Gimcana amb jocs i més jocs...

Taller de varetes màgiques

Taller de robòtica

Minguidancing

Festa de l'escuma

A dinar!

Espectacle de màgia

L'hora dels adéus...

Els organitzadors agraïm la vostra participació!

Racó de lectura

La Veritat segons l'Artur

Autor: Tim Hopgood
Il·lustrador: David Tazzyman
Edat: a partir de 6 anys

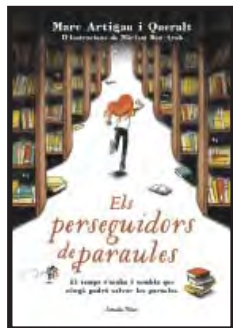
L'Artur i la Veritat s'acaben de conèixer i ara mateix no són gaire bons amics... I és que avui l'Artur ha fet una malifeta i sap que la mare li farà preguntes. Dirà la veritat? o intentarà deformar-la, modelar-la o tapar-la?

Qui Què Qui

Autor: Olivier Tallec
Edat: a partir de 3 anys

Qui Què Qui és un llibre-joc pensat per potenciar les capacitats d'observació dels més petits. Cada pàgina presenta una galeria de personatges divertits i planteja una pregunta al lector: Qui juga amb el gat? Qui s'ha disfressat? Qui s'ha banyat massa tard? A través de l'observació de la imatge, el petit lector ha d'esbrinar qui va fer què.

Els perseguidors de paraules

Autor: Marc Artigau
Il·lustrador: Màriam Ben-Arab
Edat: a partir de 9 anys

La Noa és una nena inquieta i molt observadora. Un matí, descobreix un misteri que la deixa molt intrigada: les paraules desapareixen... Per resoldre aquest enigma, la Noa anirà a la biblioteca de l'escola. Allà començarà una trepidant història d'aventures plena de personatges fantàstics: apòstrofs diminuts, barbarismes llefiscosos... i un monstre sense nom a punt per destruir les paraules.

L'illa de Paidonèsia

Autor: Oriol Canosa
Il·lustrador: Gabriel Salvadó
Edat: a partir de 7 anys

En Nicolau Rouretort, un nen de nou anys, viatja en vaixell amb els seus pares. I s'avorreix. Els pares, a més, lluny de divertir-se, discuteixen tota l'estona. Fins que en Nicolau decideix fer allò que li havia passat pel cap: agafar en préstec un dels bots de salvament i anar a una illa ben petita. Aquí començarà una aventura epistolar en què l'illa s'omple de nens i nenes, els adults no hi poden fer res i la cosa s'embolica de mala manera. O de bona manera, segons els ulls que ho mirin.

Train kids

Autor: Dirk Reinhardt
Edat: a partir de 14 anys

Train Kids ha estat inclòs a la prestigiosa llista internacional White Ravens de millors llibres infantils i juvenils l'any de la seva publicació (2015) i se li ha concedit, entre altres guardons, el premi de la Fundació Friedrich-Gerstäcker de Braunschweig (Alemanya), distinció que s'atorga cada dos anys a l'obra juvenil que millor defensi els valors del respecte i de la tolerància entre cultures.

Thug. L'odi que dónes

Autor: Angie Thomas
Edat: a partir de 14 anys

Starr és una noia negra de 16 anys de classe mitjana, amb amics i una parella blanca. La seva plàcida i poc conflictiva vida s'acaba quan presencia l'assassinat d'un amic seu, Khalil, un noi negre de la mateixa edat, que anava desarmat, a mans d'un policia blanc. Starr vol que es faci justícia, però els seus dos mons entren en col·lisió i comença a rebre amenaces i pressions des de les dues bandes.

Aquest any es graduen...

Abril Andreu

Clara Balart

Sara Bernat

Mar Bofarull

Neus Borniquel

Jan Borràs

Marc Calvet

Samantha Canepa

Núria Carmona

Paola Céspedes

Ferran Codina

Maria Codina

Montserrat Conte

Oriol Dagés

Marina Davia

Anna Esteban

Maria Estellé

Georgina Farré

Oriol Fatás

Georgina Fibla

Jofre Floresces

Emma Fuentes

Judit Gallego

Andrea Grande

Anna Grau

Ariadna Gris

Paula Guarch

Adrià Gutiérrez

Alba Haro

Mar Haro

Albert Hernández

Natàlia Invernó

Marc Lacalle

Pau Muñoz-Ramos

Roger Oliete

Marc Ortega

Marc Padrós

Arnau Palobart

Joan Parra

Lluç Penya

Miriam Porras

Luca Posocco

Ivet Ramentol

Alexandra Rivera

Helena Rodríguez

Joan Rodríguez

Marçal Roqueta

Arnau Rubio

Marina Ruiz

Eloi Ruiz

Júlia Salas

Nil Salvador

Eduard Serra

Martina Serra

Aitana Tomás

Mariona Vázquez

Lluís Yudes

noves
experiències

nous
horitzons

il·lusions
renovades

nous
camins
un
futur
engrescador

nous
reptes

seguim
aprenent

seguim
creixent
amb tu

